

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 25.8.2016

Čj. ČTÚ-2 783/2016-603

Na základě rozkladu, který podala dne 18. 12. 2015 obchodní společnost **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČO 257 88 001, se sídlem nám. Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5, zast. Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem, KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4, podle § 152 odst. 1 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace, ze dne 2. 12. 2015, čj. ČTÚ-61 039/2015-611, ve věci uložení pokuty podle § 118 odst. 22 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), za správní delikt podle § 118 odst. 5 písm. b) téhož zákona, vydávám podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace, ze dne 2. 12. 2015, čj. ČTÚ-61 039/2015-611, ruší a věc se vrací k novému projednání.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad, odbor ekonomické regulace (dále jen „správní orgán I. stupně“), zahájil dne 25. 9. 2015 správní řízení z moci úřední s obchodní společností Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001, se sídlem nám. Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5 (dále jen „účastník řízení“), pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, kterého se měl účastník řízení dopustit neposkytnutím informací a podkladů vyžádaných správním orgánem I. stupně podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích dopisem ze dne

9. 9. 2015. Vyžádané informace a podklady se týkaly cen, výnosů, nákladů a spotřeby dat, minut volání a SMS u maloobchodních služeb účastníka řízení a měly prokázat, že velkoobchodní ceny služeb ze Smlouvy o přístupu k veřejné komunikační síti Vodafone provozované s využitím rádiových kmitočtů v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (dále jen „referenční nabídka přístupu k mobilní síti LTE“) účastníka řízení umožňují stejně efektivním operátorům ziskové podnikání na podřazeném trhu, tj. trhu maloobchodních služeb, na kterém prostřednictvím sítě LTE poskytuje své služby i účastník řízení. Termín pro předložení vyžádaných údajů byl stanoven na 11. 9. 2015, neboť se jednalo již o urgenci stejných informací, vyžádaných správním orgánem I. stupně dříve, a to dne 14. 8. 2015. Na žádost účastníka řízení ze dne 10. 9. 2015 pak správní orgán I. stupně prodloužil termín na odevzdání urgovaných informací z 11. 9. 2015 na 18. 9. 2015. Podklady vztahující se k vyhodnocení referenční nabídky k mobilní síti LTE správní orgán I. stupně obdržel až 25. 9. 2015 v e-mailové korespondenci.

Po provedeném dokazování, vyjádřeních účastníka řízení a zhodnocení shromážděných podkladů vydal správní orgán I. stupně dne 2. 12. 2015 rozhodnutí čj. ČTÚ-61 039/2015-611, kde ve výroku I. konstatoval, že „*Účastník řízení se správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) Zákona dopustil neposkytnutím informací a podkladů vyžádaných správním orgánem podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) Zákona dopisem ze dne 9. září 2015. Vyžádané informace a podklady se týkaly cen, výnosů, nákladů a spotřeby dat, minut volání a SMS u maloobchodních služeb účastníka řízení a měly prokázat, že velkoobchodní ceny služeb ze Smlouvy o přístupu k veřejné komunikační síti Vodafone provozované s využitím rádiových kmitočtů v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (dále jen „referenční nabídka přístupu k mobilní síti LTE“) účastníka řízení umožňují stejně efektivním operátorům ziskové podnikání na podřazeném trhu, tj. trhu maloobchodních služeb, na kterém prostřednictvím sítě LTE poskytuje své služby i účastník řízení. Termín pro předložení vyžádaných údajů byl stanoven na 11. září 2015, neboť se jednalo již o urgenci stejných informací, vyžádaných správním orgánem dříve, a to dne 14. srpna 2015. Na žádost účastníka řízení ze dne 10. září 2015 pak správní orgán prodloužil termín na odevzdání urgovaných informací z 11. září 2015 na 18. září 2015. Podklady vztahující se k vyhodnocení referenční nabídky k mobilní síti LTE správní orgán obdržel až 25. září 2015 v e-mailové korespondenci.*“

Za tento správní delikt uložil správní orgán I. stupně účastníku řízení výrokem II. pokutu ve výši 100.000,- Kč dle § 118 odst. 22 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Ve výroku III. byla účastníku řízení uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu, a to paušální částkou 1.000,- Kč.

K výroku I. správní orgán I. stupně uvedl, že účastník řízení na sebe v rámci výběrového řízení vedeného za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (dále jen „aukce“) převzal závazek (viz bod 9 písm. b. část i. rozhodnutí o přidělu rádiových kmitočtů čj. ČTÚ-77 777/2013-613/XLI. vyř.) stanovit ceny v povinné referenční nabídce přístupu k mobilní síti LTE tak, aby stejně efektivnímu operátorovi umožnily ziskové podnikání na podřazeném trhu nebo trzích, tedy tak, aby s jejich využitím mohl stejně efektivní operátor (MVNO) ziskově replikovat maloobchodní služby samotného účastníka řízení. Dne 3. 9. 2014 zveřejnil účastník řízení na svých internetových stránkách referenční nabídku přístupu k mobilní síti LTE, jejíž součástí (v Příloze č. 3 této referenční nabídky) jsou i ceny nabízených služeb. Český telekomunikační úřad (dále jen „Úřad“) je s ohledem na § 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích povinen monitorovat dodržování závazků vyplývajících držitelům přidělů rádiových kmitočtů z výběrových řízení, tedy i povinen prověřovat, zda účastník řízení poskytuje služby z referenční nabídky k mobilní síti LTE za podmínek, k jejichž plnění se zavázal, a zda referenční nabídka splňuje podmínky stanovené v opatření obecné povahy č. OOP/7/07.2005-12, kterým se stanoví rozsah, forma a způsob uveřejňování informací týkajících se přístupu k síti nebo propojení sítí elektronických komunikací, jakož i náležitosti, rozsah a forma referenční nabídky přístupu nebo propojení, ve znění pozdějších úprav. S ohledem na výše uvedené přistoupil správní orgán I. stupně k vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE účastníka řízení, a to žádostí podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, o vstupní údaje o cenách, o provozu maloobchodních mobilních služeb účastníka řízení za první pololetí 2015 a maloobchodních nákladech vycházejících z oddělené evidence nákladů a výnosů za rok 2014. Správní orgán I. stupně dopisem ze dne 14. 8. 2015 (čj. ČTÚ-56 173/2014-611/III. vyř.) požádal účastníka řízení o předložení všech údajů v předepsané struktuře nejpozději do 14 dnů od obdržení žádosti (žádost si účastník řízení vyzvedl z datové schránky dne 17. 8. 2015, termínem pro odevzdání vyžádaných údajů byl den 1. 9. 2015). Protože správní orgán I. stupně neobdržel ve stanoveném termínu žádný z vyžádaných podkladů vztahujících se k vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE, ani žádnou reakci účastníka řízení, opětovně vyzval dopisem (urgencí) ze dne 9. 9. 2015 (čj. ČTÚ-56 173/2014-611/IV. vyř.) účastníka řízení, aby údaje vyplněné v tabulce ve formátu xlsx zaslal nejpozději do 11. 9. 2015. Současně správní orgán I. stupně informoval účastníka řízení, že v případě nepředložení všech údajů vztahujících se k vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE, se tento dopustí správního deliktu. Protože správní orgán I. stupně neobdržel žádné podklady

vztahující se k vyhodnocení referenční nabídky k mobilní síti LTE ani po opakované výzvě adresované účastníku řízení dne 9. 9. 2015 (termín pro zaslání podkladů byl správním orgánem I. stupně posunut na žádost účastníka řízení z 11. 9. 2015 na 18. 9. 2015), dopustil se účastník řízení správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

Dne 25. 9. 2015 správní orgán I. stupně obdržel podklady pro vyhodnocení referenční nabídky.

K vyjádření účastníka řízení správní orgán I. stupně uvedl, že nejde o první žádost Úřadu o předložení vstupních údajů ve věci vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE. Údaje v obdobné struktuře Úřad za stejným účelem monitorování plnění závazků z aukce kmitočtů žádal od účastníka řízení již v dopise ze dne 12. 9. 2014 pod čj. ČTÚ-56 173/2014-611 a dopise ze dne 7. 5. 2015 pod čj. ČTÚ-56 173/2014-611/II. vyř. Správní orgán I. stupně se neseťkal s vyjádřením účastníka řízení o problémech se získáváním dat (v prvním případě účastník řízení požádal o prodloužení termínu pro odevzdání z důvodu nezpracovaných výsledků oddělené evidence nákladů a výnosů). Nadto účastník řízení měl více jak rok na to, aby přizpůsobil interní sběr informací struktuře, ve které Úřad tyto informace vyžaduje za účelem monitorování plnění závazků z aukce. Na základě výše uvedeného hodnotil správní orgán I. stupně míru závažnosti pochybení účastníka řízení a jeho důsledků jako nižší, a to i s ohledem na skutečnost, že účastník řízení požadované údaje nakonec předložil, byť s časovým zpožděním, které činilo 5 pracovních dní.

K výroku II., kterým byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč, správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o výši pokuty přistoupil k posouzení všech relevantních podkladů, a to včetně skutečnosti, že šlo o překročení již jednou prodloužené lhůty (původní termín odevzdání bylo 1. 9. 2015). Na žádost správního orgánu I. stupně o poskytnutí údajů ze dne 14. 8. 2015 účastník řízení nereagoval a k reakci došlo až po urgenci ze dne 9. 9. 2015. Účastník řízení sice uvádí, že k neposkytnutí údajů došlo „z důvodu interního pochybení v procesu zpracování datových zpráv“, tato skutečnost ale nevysvětluje následné chování účastníka řízení v (ne)komunikaci se správním orgánem I. stupně. Účastník řízení svým jednáním ztížil a prodloužil činnost správního orgánu I. stupně při kontrole závazku účastníka řízení vyplývajícího z aukce o přidělu kmitočtů tím, že o téměř měsíc prodloužil dobu, po kterou byl správní orgán I. stupně nucen vyžadovat předložení údajů. Správní orgán I. stupně zohlednil při určení výše pokuty i majetkové poměry účastníka řízení, který patří k největším poskytovatelům služeb elektronických komunikací v České republice a jehož roční výnosy z poskytování těchto služeb dosahují

výše jednotek miliard Kč. Správní orgán I. stupně při určení výše pokuty přihlédl ke způsobu i okolnostem spáchání správního deliktu, k době trvání i následkům (spočívajícím ve ztěžování činnosti správního orgánu I. stupně při kontrole plnění závazků vyplývajících z aukce o přidělu kmitočtů). Výše pokuty tak vychází z posouzení všech relevantních podkladů, správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty zohlednil (i) závažnost správního deliktu, která spočívá ve zpomalení postupu správního orgánu I. stupně při vyhodnocování referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE účastníka řízení a plnění jeho závazků, (ii) chování účastníka řízení, který nekomunikoval se správním orgánem I. stupně, a to ani po vypršení termínu pro předložení údajů, (iii) dobu zpoždění při předložení údajů, a (iv) potřebu zajistit preventivní a výchovný charakter pokuty pro účastníka řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2015, čj. ČTÚ-61 039/2015-611 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podal účastník řízení prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě rozklad. Účastník řízení v rozkladu uvádí, že nepochybuje, že fakticky nastaly některé skutečnosti, které jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny. Z důvodů uvedených ve vyjádření účastníka řízení ze dne 2. 10. 2015 došlo žel k tomu, že podklady vyžádané ze strany správního orgánu I. stupně byly zaslány dne 25. 9. 2015, tj. 5 pracovních dní po (prodlouženém) termínu pro jejich předložení, jak byl stanoven správním orgánem I. stupně na 18. 9. 2015. Oproti údajům, které Úřad požadoval v předchozím případě kontroly cen v roce 2014 a začátkem roku 2015, byly údaje požadované v září 2015 rozšířeny o statistiky dalších tarifů a o spotřebě datových objemů nad rámec základních balíčků. Účastník řízení ve vyjádření ze dne 25. 9. 2015 rovněž uvedl, že postup Úřadu aplikujícího při ověřování model založený na metodice margin squeeze nemá oporu v povinnosti plynoucí z přidělu LTE. Tato metodika má být aplikována dle podmínek aukce výhradně v případě sporu o sjednanou cenu s konkrétním zájemcem o využití velkoobchodní nabídky, nikoliv při posuzování a hodnocení referenční nabídky, kdy může být použita metodika jiná. Správnost použití této metodiky je předmětem posuzování soudu na základě žaloby podané účastníkem řízení.

Dle účastníka řízení je napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož se nevypořádává se všemi námitkami účastníka řízení. Účastník řízení učinil v průběhu řízení návrh, aby správní orgán I. stupně postupoval dle § 11 odst. 1 písm. a), popř. odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Napadené rozhodnutí se však s tímto nevypořádává, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-

65). Z obecných požadavků na správní rozhodování vyplývá, že výrok by měl být jasný a nerozporný. Ačkoliv není výrok I. napadeného rozhodnutí formulován formálně zcela přesně a obsahuje rovněž části, které by měly být uvedeny spíše v odůvodnění, podle jeho znění formuluje správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty jako „*neposkytnutí informací a podkladů vyžádaných správním orgánem ... dopisem ze dne 9. září 2015.*“ Ve výroku I. napadeného rozhodnutí je však zároveň uvedeno, že informace účastník řízení poskytl dne 25. 9. 2015. To považuje účastník řízení za vnitřní rozpor a nejasnost, neboť z uvedeného lze dovodit, že účastník řízení správní delikt nespáchal. Výrok správního rozhodnutí musí být formulován jasně, přesně, srozumitelně a určitě (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 583/03). Skutek popsáný ve výroku rozhodnutí nesmí být zaměnitelný s jiným. Výrok o uložení pokuty je logicky provázán s výrokem o tom, za jaký delikt je ukládán a komu. Vyslovit vinu za spáchání deliktu pak vyžaduje popsat skutek tak, aby popis zahrnoval i označení místa a času jeho spáchání (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 19/2005-52). Označení místa spáchání správního deliktu výrok I. napadeného rozhodnutí zcela absentuje. Formulace výroku I. napadeného rozhodnutí je nedostatečná i v tom, že neobsahuje konkrétní specifikaci informací, jež nebyly účastníkem řízení poskytnuty. Formálním znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 5 ve spojení s § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je mimo jiné neposkytnutí informací, které „*jsou nezbytné k plnění činnosti*“ Úřadu. Z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda skutková podstata správního deliktu byla vůbec naplněna.

Další nesprávnost účastník řízení spatřuje v poučení napadeného rozhodnutí. Ačkoli je napadené rozhodnutí vydáno ředitelkou odboru ekonomické regulace, rozklad má být podán k Radě Úřadu. Avšak podle § 107 odst. 9 písm. b) bod 1. zákona o elektronických komunikacích Rada Úřadu rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Úřadu.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně má povinnost v rámci odůvodnění zkoumat nejen formální znaky správního deliktu, ale také zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti neboli materiální stránku správního deliktu. Podle názoru účastníka řízení měl správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést a zhodnotit zájem chráněný § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, oprávněnost požadavku na předložení informací podle § 115 odst. 1 a 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, a to zejména k námitkám účastníka řízení, společenskou škodlivost jednání účastníka řízení, podklady a úvahy pro stanovení výše pokuty a vypořádání se s námitkami a návrhy účastníka řízení. Ustanovení § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích zní: „*nepředloží informace, údaje nebo*

podklady vyžádané Úřadem podle § 115.“ Není stanoveno, že by správní delikt měl spočívat v nepředložení informací „ve stanovené lhůtě Úřadem“, na rozdíl od formulací jiných správních deliktů, které nedodržení lhůty zahrnují do skutkové podstaty správního deliktu. Je tedy zásadní, aby odůvodnění obsahovalo i úvahy, proč se skutková podstata správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, vztahuje na jednání účastníka řízení. Bez tohoto doplnění nelze přezkoumat, proč správní orgán I. stupně vztahuje skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu na jednání účastníka řízení. Účastník řízení i přes svůj nesouhlas s použitím modelu margin squeeze požadované informace poskytl a jejich poskytování na žádost Úřadu přinejmenším do doby rozhodnutí soudu o podané žalobě ani neuvažuje přerušit. Pokud by se správní orgán I. stupně v rámci napadeného rozhodnutí zájmem chráněným § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích opravdu zabýval, měl povinnost zhodnotit, zda jednáním účastníka řízení došlo k jeho ohrožení, příp. k jeho porušení. Správní orgán I. stupně zájem dotčený jednáním účastníka řízení vůbec neuvedl, absentuje v napadeném rozhodnutí proto i hodnocení, zda došlo k jeho ohrožení či porušení. Správní orgán I. stupně měl v napadeném rozhodnutí s ohledem na námítky účastníka řízení uvést relevantní argumentaci, jak měly požadované informace přispět k vyhodnocení, zda účastník řízení plní svou povinnost stanovenou přídělem LTE, která zahrnuje i úvahu, co tato povinnost znamená. Toto odůvodnění však napadené rozhodnutí postrádá.

Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích musí žádost o informace, údaje a podklady ze strany Úřadu splňovat konkrétní kritéria: může požadovat pouze informace, údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činnosti Úřadu; může požadovat informace pouze v takovém rozsahu, který je přiměřený účelu, pro který jsou získávány; musí v žádosti stanovit přiměřenou lhůtu ke splnění povinnosti vyplývající z tohoto ustanovení. Správní orgán I. stupně se ovšem v napadeném rozhodnutí těmito kritérii vůbec nezabýval. Nelze tak přezkoumat, zda byly požadované informace, údaje a podklady, nezbytné k plnění činnosti Úřadu, zda jejich rozsah byl přiměřený účelu, pro který byly získávány, a zda stanovená lhůta byla dostatečná a přiměřená. S ohledem na uvedené nelze zjistit, zda žádost byla žádostí dle § 115 zákona o elektronických komunikacích, zda se tudíž jednalo o žádost oprávněnou a zda ve svém důsledku došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

Podle názoru účastníka řízení se napadené rozhodnutí nedostatečně vypořádává s otázkou závažnosti jednání účastníka řízení, která je nepochybně důležitá pro posouzení materiální stránky správního deliktu a zároveň pro posouzení druhu a výše ukládané sankce. Samotnou závažnost spatřuje správní orgán I. stupně ve „zpomalení postupu správního

orgánu při vyhodnocování referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE účastníka řízení a plnění jeho závazků“. V tomto případě se ovšem nejedná o závažnost, ale o následek, ke kterému mělo dle správního orgánu I. stupně dojít. Závažností se ve své podstatě správní orgán I. stupně vůbec nezabýval. Správní orgán I. stupně v části napadeného rozhodnutí považuje jednání účastníka řízení za pochybení, nikoliv za správní delikt. Posouzení materiální stránky správního deliktu je tedy zcela nedostatečné. Napadené rozhodnutí vůbec neuvádí, jak jednání účastníka řízení překročilo hranici míry intenzity společenské škodlivosti, kdy se dá vůbec hovořit o správním deliktu v materiálním smyslu.

Stanovení výše pokuty, resp. její odůvodnění, postrádá některé důležité části, které se týkají vztahu mezi délkou zpoždění předání informací a výší uložené pokuty, dále předvídatelnosti rozhodnutí, tj. porovnání uložené výše pokuty s jinými rozhodnutími Úřadu o pokutách. Prodlení v poskytnutí informace v délce 5 pracovních dní bylo způsobeno výjimečnou a nestandardní situací. Správní orgán I. stupně však toto vysvětlení zhodnotil jako nepřesvědčivé, a to i na základě úvahy, že účastník řízení již byl o obdobné údaje žádán v minulosti a měl více jak rok na to, aby přizpůsobil interní sběr informací struktuře, ve které tyto informace vyžaduje Úřad. Rozsah údajů vyžádaných Úřadem však nebyl stejný a vyžadoval si časově náročnější aktivity, než účastník řízení předpokládal. Účastník řízení uznává, že měl správně o tomto Úřad informovat a případně požádat o poskytnutí dodatečné lhůty, jak zřejmě naznačuje napadené rozhodnutí. S tím však vyvstává otázka, zda by správní orgán I. stupně takovéto žádosti vyhověl. Pokud ano, pak by ale bylo nutné vyhodnotit, že míra společenské škodlivosti jednání účastníka řízení je nízká a výše pokuty zřejmě nepřiměřená. Tím, že uvedené skutečnosti správní orgán I. stupně při rozhodování nezohlednil, postupoval v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, kdy měl povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena sankce.

Co se týče výše pokuty, je účastník řízení přesvědčen, že rozhodovací činnost Úřadu by měla být konzistentní a proporcionální, tj. v obdobných případech by mělo být rozhodováno obdobně, což přispívá k předvídatelnosti rozhodování. Účastník řízení v této souvislosti odkazuje na projekt Otevřená data, z něž plyne, že v roce 2015 Úřad uložil za tento správní delikt dvě pokuty, a to v obou případech ve výši 2.000,- Kč. Výše pokuty se ve srovnání s výší jiných pokut ukládaných Úřadem v letech 2014 a 2015 jeví jako nepřiměřená a neodůvodněná a uložená v rozporu se zásadou proporcionality vyplývající z ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně udělením takto vysoké pokuty porušil zásadu ochrany legitimního uvážení vyplývajícího z § 2 odst. 4 správního

řádu, čímž se dopustil zneužití správního uvážení, jehož zákaz vyplývá z ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu.

Správní orgán I. stupně sice uvedl, že při určení výše pokuty zohlednil i majetkové poměry účastníka řízení, avšak vůbec neuvedl, jaké mělo toto hodnocení vliv na konečnou výši pokuty. Nadto není zřejmé, proč má být v této souvislosti relevantní výše výnosů účastníka řízení bez zohlednění nákladů. Kritérium majetkových poměrů pro stanovení sankce za správní delikt zákon o elektronických komunikacích neobsahuje a je tudíž pro posouzení výše možné pokuty zcela irelevantní. Napadené rozhodnutí neuvádí, proč právě pokuta ve výši 100.000,- Kč má mít preventivní a výchovný charakter a proč nepostačí pouze napomenutí, popř. projednání správního deliktu. To, že se správní orgán I. stupně s tímto nevypořádal, je také v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe, která se s ohledem na nedostatečnou právní úpravu trestání správních deliktů, uplatní i v rámci správního řízení. Účastník řízení je toho názoru, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

Je otázkou, zda k nějakému následku jednání účastníka řízení vůbec došlo. Napadené rozhodnutí neuvádí, kdo a jakým způsobem byl poškozen tím, že účastník řízení dodal Úřadu požadované údaje se zpožděním 5-ti pracovních dní. Intenzita sankce musí být stanovena tak, aby odpovídala všem okolnostem a zvláštnostem případu. Správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty jednal v rozporu se zásadou zákonnosti vyplývající z § 2 odst. 1 správního řádu a zásadou zákazu zneužití správního uvážení uvedenou v § 2 odst. 2 správního řádu.

Účastník řízení navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí postupem podle § 87 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu zrušeno, popř. změněno tak, že od uložení sankce bude upuštěno, popř. pokuta snížena, nebo uložena sankce v podobě napomenutí. Nebudou-li shledány k takovému postupu podmínky, navrhuje účastník řízení, aby předseda Rady Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Účastník řízení dne 19. 2. 2016 doplnil rozklad s tím, že v Úřad v Měsíční monitorovací zprávě za leden 2016 zveřejnil informaci o uložení pokuty za stejný skutek obchodní společnosti World of reptil s.r.o. ve výši 6.000,- Kč. Účastník řízení poukazuje na zcela zjevný a neodůvodněný rozdíl ve výši pokut. Zatímco obchodní společnost World of reptil s.r.o. neplnila povinnosti ohledně nařízení o roamingu, jež se přímo dotýká všech koncových zákazníků dané obchodní společnosti, plnění povinnosti účastníka řízení, které se potenciálně mohlo týkat jednotek velkoobchodních partnerů, od uveřejnění referenční nabídky, tj. od září 2014, nezaznamenal žádného vážného zájemce o podnikání typu full

MVNO. Ve světle uvedeného se pokuta uložená účastníkovi řízení jeví jako zcela nepřiměřená a neodůvodněná. Nelze ani pominout, že výzva k úpravě ceny, k jejíž ověření měly podklady vyžadované správním orgánem I. stupně sloužit, byla účastníkovi řízení zaslána až dne 10. 2. 2016, nejví se ze strany správního orgánu I. stupně tvrzený dopad o ztížení a prodloužení posuzování jako nikterak závažný a sankce uložená účastníkovi řízení je nepřiměřená i z tohoto důvodu.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod po vyhovění rozkladu cestou autoremedury (§ 87 správního řádu) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil nadřízenému správnímu orgánu, konkrétně předsedovi Rady Úřadu, který podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je oprávněn rozhodovat o opravných prostředcích podaných proti rozhodnutí Úřadu.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Na základě včasného rozkladu jsem z hledisek stanovených v § 89 odst. 2 správního řádu posoudil napadené rozhodnutí včetně správního spisu, který byl podkladem pro jeho vydání.

Podle § 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích *Úřad podle tohoto zákona provádí výběrová řízení a monitorování dodržování závazků vyplývajících držitelům přidělů rádiových kmitočtů z výběrových řízení.*

Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *povinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány.*

Podle § 115 odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích *Úřad je oprávněn za podmínek podle odstavce 1 vyžadovat informace, údaje a podklady zejména pro kontrolu plnění povinností a podmínek stanovených všeobecným oprávněním, oprávněním k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávněním k využívání čísel.*

Podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích *právnícká nebo podnikající fyzická osoba jako povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115.*

Podle § 118 odst. 22 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *za správní delikt podle § 118 se uloží pokuta do 2,000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. n) až r), odstavce 2 písm. f), odstavce 3 písm. b), odstavce 5, odstavce 6 písm. g) nebo odstavce 14 písm. ad).*

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve světle právní úpravy citované shora, jakož i po posouzení správního spisu, který byl podkladem pro jeho vydání, konstatuji, že rozklad je důvodný. K rozkladovým námitkám jakož i ke skutkovým a právním závěrům správního orgánu I. stupně dále uvádím následující.

Správní orgán I. stupně shledal účastníka řízení odpovědným ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, když tento nepředložil informace vyžádané správním orgánem I. stupně žádostí ze dne 14. 8. 2015, jež se vztahovaly k ověření plnění povinností účastníkem řízení vzniklých mu na základě přidělu LTE v rámci aukce (bod 9 písm. b. část i. rozhodnutí o přidělu rádiových kmitočtů čj. ČTÚ-77 777/2013-613/XLI. vyř.). Uvedeným rozhodnutím o přidělu vznikla mj. Úřadu povinnost ověřovat plnění podmínek stanovených rozhodnutím o přidělu účastníkem řízení a účastníkovi řízení povinnost poskytnout Úřadu při ověřování součinnost, a to v podobě poskytování informací, údajů a podkladů ve smyslu § 115 odst. 3 písm. e) ve spojení s § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Úřad je tedy oprávněn po účastníkovi řízení požadovat ve smyslu § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích informace k ověření plnění povinností, jež na sebe účastník řízení shora uvedeným závazkem převzal. V tomto směru shledávám námitky účastníka řízení nedůvodnými.

Účastník řízení namítá, že výrok I. napadeného rozhodnutí obsahuje části, jež by měly být součástí odůvodnění, nikoliv výroku o odpovědnosti účastníka řízení ze spáchání správního deliktu. Skutečnost, že výrok obsahuje i úvahy, které přímo s vymezením skutku nesouvisí, a správně patří do odůvodnění rozhodnutí, nečiní samy o sobě výrok nepřezkoumatelným ani nesrozumitelným. V této souvislosti odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, sp. zn. 9 Ads 228/2015-29.

Skutkem je určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání subjektu práva, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Od pojmu "skutek" je třeba odlišit pojem označovaný českou trestněprávní teorií a praxí jako "popis skutku", jímž je třeba rozumět slovní vylíčení těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis

skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu. V tomto případě výrok I. napadeného rozhodnutí dostatečně nevymezuje skutek, když jednoznačně nespecifikuje, kdy mělo k protiprávnímu jednání dojít, tj. kdy došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, aby nebylo zaměnitelné s případným jiným (možným) protiprávním jednáním účastníka řízení.

Ztotožňuji se s názorem účastníka řízení, že vyslovit vinu za spáchání správního deliktu vyžaduje popsat skutek a podřadit jej pod skutkovou podstatu některého deliktu. Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. U určité skupiny správních deliktů (právě např. nesplnění povinnosti předložit informace) je však uvedení místa spáchání správního deliktu prakticky nemožné a pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu irelevantní. V takovém případě je zcela dostačující, je-li skutek individualizován časově s uvedením jiných dalších skutečností (jako v tomto případě popisu požadovaných informací vztahujících se k plnění povinností na základě přidělu LTE s datem jednotlivých žádostí Úřadu), jež zaručují jeho nezaměnitelnost s jiným případným jednáním. V tomto se s námitkou účastníka řízení neztotožňuji.

Účastník řízení vykládá skutkovou podstatu správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích zcela účelově, když mezi její znaky nezařazuje nedodržení lhůty stanovené v žádosti. Ustanovení § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích výslovně odkazuje na ustanovení § 115 téhož zákona s tím, že odst. 1 stanoví povinné osobě povinnost na žádost Úřadu a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu poskytnout úplné a pravdivé informace. Je jednoznačné, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačí nesplnění jedné z podmínek stanovené povinnosti, tj. ve lhůtě, formě, rozsahu, úplné a pravdivé. Jinak řečeno skutková podstata správního deliktu bude naplněna i v případě, kdy povinná osoba sice v zachované lhůtě poskytne na žádost Úřadu neúplné informace, nepravdivé či v jiném rozsahu. K výkonu svých pravomocí a působností, především pak za účelem regulace trhu, Úřad potřebuje přesné, správné a včasné informace. Vzhledem k tomu, že tu jde o výkon mocenského oprávnění Úřadu a plnění povinností, je zmocnění k vyžadování informací, stanovení jejich rozsahu, formální a další náležitosti, upraveno zákonem. Úprava vychází z článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice).

Obecně lze uznat, že v případě správního deliktu, kdy naplnění skutkové podstaty je závislé mj. na nedodržení lhůty stanovené na základě správního uvážení, je nezbytné vypořádat se s otázkou, zda v daném případě skutečně nejsou kladeny na účastníka řízení vyšší nároky, které by opodstatnily potřebu delší lhůty pro splnění jeho povinnosti. V tomto směru napadené rozhodnutí zcela postrádá úvahy, jež by se přiměřeností stanovené lhůty zabývaly. S ohledem na znění zákona o elektronických komunikacích je přiměřenost lhůty, jejíž délka je ponechána na správním uvážení správního orgánu I. stupně, naprosto stěžejní atribut, jelikož pokud pojem přiměřená lhůta dává správnímu orgánu I. stupně prostor pro správní uvážení, musí být toto vždy náležitě odůvodněno.

Účastník řízení poukazuje na správním orgánem I. stupně užitý termín „pochybení“ na straně 4 napadeného rozhodnutí a dovozuje z tohoto de facto liberační důvod pro své protiprávní jednání. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně užitím termínu „pochybení“ neměl ambici klasifikovat závažnost jednání účastníka řízení, nýbrž byl užit jako synonymum protiprávního jednání, které podřadil pod skutkovou podstatu správního deliktu. Námitku účastníka řízení proto shledávám účelovou.

Účastník řízení namítá, že jeho jednání nedosáhlo takové míry společenské škodlivosti. V této souvislosti odkazují na názor Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 9. 9. 2012, sp. zn. 9 As 34/2012, kde je uvedeno: „[v] zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost [ne]dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). (...) Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce“. Samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu tedy zakládá vyvratitelnou domněnku, že jednání, které tuto

skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, vykazuje jistou míru společenské škodlivosti, tj. intenzity. Účastník řízení byl povinen ve stanovené lhůtě předložit správnímu orgánu I. stupně informace, o něž byl požádán, což účastník řízení ani přes opakované urgency ve stanovené (a opakovaně prodlužované) lhůtě nesplnil. Objektem (chráněným zájmem) skutkové podstaty podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích je zájem na řádném plnění kontrolní a regulační funkce ze strany Úřadu. Pro ty účely je proto Úřad nadán pravomocí vyžadovat od povinných subjektů určité informace. Tím, že účastník řízení nesplnil povinnost uloženou mu zákonem a nedodal správnímu orgánu I. stupně, ani po opětovném upomínání, ve stanovené lhůtě požadované informace, způsobil, že správní orgán I. stupně nemohl prověřit dodržování povinností účastníkem řízení vyplývajících z rozhodnutí o přidělu. O naplnění skutkové podstaty správního deliktu jednáním účastníka řízení proto není pochyb.

S ohledem na shora uvedené nezbyvá než výrok I. napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost v důsledku nevypořádání se s námitkami a návrhy účastníka řízení a vadám vymezení skutku zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

K výši uložené sankce uvádím následující.

Dle § 120 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.* Zákonodárce přitom zcela jasně a výslovně stanovil, co tuto závažnost vymezuje a k čemu musí správní orgán přihlédnout vždy. Jde konkrétně o 1) způsob spáchání správního deliktu; 2) jeho následky; a 3) okolnosti, za nichž byl spáchán. Uvedená konstrukce normy upravující způsob stanovení konkrétní výše pokuty právnickým osobám za správní delikty je přitom v českém právním řádu zcela běžná (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, čj. 6 As 34/2008 - 54, či ze dne 17. 3. 2010, čj. 2 As 47/2009 – 92). Správní orgán I. stupně může nad rámec kritérií uvedených v zákoně přihlédnout i k jiným okolnostem, pokud jsou svojí povahou podstatné pro posouzení závažnosti správního deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 47/2009 – 92), a které by s ohledem na skutkové okolnosti konkrétního případu mohly být kvalifikovány jako polehčující či přitěžující. Takovýto postup odpovídá obecné trestněprávní zásadě individualizace trestu, resp. trestní sankce, jejímž smyslem je, aby co nejvíce odpovídala okolnostem případu. Jinými slovy, aby byla co nejvíce „spravedlivá“. Případné zohlednění těchto kritérií spadá do rámce správního uvážení správního orgánu I. stupně. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu však není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž

především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.

Odůvodnění výše ukládané sankce shledávám nepřezkoumatelným, jelikož prakticky zcela absentují úvahy, jež vedly správní orgán I. stupně k uložení sankce a jež by bylo možno konfrontovat s námitkami účastníka řízení uvedenými v rozkladu.

Ztotožňuji se s námitkou účastníka řízení, že zpomalení postupu správního orgánu I. stupně při vyhodnocování referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE účastníka řízení a plnění jeho závazků je následkem protiprávního jednání účastníka řízení, nikoliv závažností, k čemuž chybně dospěl správní orgán I. stupně.

Správní orgán I. stupně se při určení výše ukládané pokuty nezabýval délkou zpoždění předložení informací, byť se ve výroku I. napadeného rozhodnutí konstatuje, že „*podklady vztahující se k vyhodnocení referenční nabídky k mobilní síti LTE správní orgán obdržel až 25. září 2015 v e-mailové korespondenci*“.

Dále se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou, resp. návrhem účastníka řízení, týkající se uložení sankce v podobě napomenutí s odkazem na zákon o přestupcích.

Správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty musí mj. dodržet i zásadu přiměřenosti výše trestu, musí tedy reflektovat i majetkové poměry potrestaného, tak jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 3/02, ze dne 13. 8. 2002. V této souvislosti lze rovněž odkázat na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 38/02, ze dne 9. 3. 2004, kde se mj. uvádí, že stejná výše pokuty uložená majetnému se bude jevit jako směřná a neúčinná, zatímco v případě postihu nemajetného může působit likvidačně. Není tedy porušením principu relativní rovnosti, když dvěma osobám v různých situacích bude uložena pokuta v různé výši, byť by jediným rozdílem jejich situace měly být právě rozdílné majetkové poměry. Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné i vzhledem k riziku "likvidačního" účinku nepřiměřeně vysoké pokuty. Pokuta jakožto trest musí být diferencovaná, aby efektivně působila jako trest i jako odstrašení (individuální a generální prevence). Námitku účastníka řízení odmítající zohlednění majetkových poměrů při ukládání sankce proto zcela odmítám, stejně jako námitku ohledně výše ukládaných sankcí Úřadem v letech 2014 a 2015, popř. pokuty ve výši 6.000,- Kč obchodní společnosti World of reptil s.r.o., jelikož vždy by měly být při ukládání sankce zohledněny majetkové poměry trestané osoby, čemuž logicky odpovídá i rozdílnost výše ukládané pokuty (za stejný správní delikt), tj. individualizace trestu.

Nicméně z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda byla pokuta s ohledem na majetkové poměry účastníka řízení zvýšena či snížena. Napadené rozhodnutí na tuto otázku odpověď nedává, byť je pro rozhodování o výši sankce relevantní.

S ohledem na shora uvedené, tj. nepřezkoumatelnost výroku II. napadeného rozhodnutí pro absenci uvedení úvah při ukládání pokuty, a v situaci, kdy se ruší výrok I. napadeného rozhodnutí, na němž je výrok II. napadeného rozhodnutí nepochybně pro svou logickou provázanost závislý, jsem shledal důvody pro zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Pro úplnost dodávám, že novelizace zákona o elektronických komunikacích provedené zákony č. 318/2015 Sb. a č. 378/2015 Sb. nemají na posouzení spáchání správního deliktu vliv, jelikož se nikterak nedotýkají správního deliktu a sankce, o nichž je toto správní řízení s účastníkem řízení vedeno.

S ohledem na úvahy shora uvedené je nutno zrušit i výrok III. napadeného rozhodnutí týkající se uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení paušální částkou 1.000,- Kč, jelikož věc se vrací a uložení povinnosti nahradit náklady řízení je závislé na rozhodnutí o správním deliktu jako takovém.

Ztotožňuji se s námitkou účastníka řízení, že napadené rozhodnutí uvádí nesprávné poučení, a to pouze v nesprávném uvedení orgánu, jež o podaném rozkladu bude rozhodovat. V tomto ohledu samozřejmě platí ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, jež stanoví, že *o rozkladu nebo odvolání proti rozhodnutí Úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady, rozhoduje předseda Rady*. Nesprávné poučení však nepůsobí nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti lze odkázat na ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu. Účastník řízení podal i přes nesprávné poučení v zákonem stanovené lhůtě rozklad, nesprávným poučením tedy nikterak nebyl krácen na svých (procesních) právech a toto nemá žádné negativní důsledky mající dopad do práva účastníka řízení na spravedlivý proces.

V rámci nového projednání je na správním orgánu I. stupně, aby vymezil skutek, jež zakládá odpovědnost účastníka řízení za správní delikt, tak, aby tento byl jednoznačně vymezen a nebyl zaměnitelný. Rovněž odůvodnění výše případné sankce by mělo být náležitě odůvodněno. Zákonou povinností správního orgánu I. stupně je v odůvodnění rozhodnutí uvést skutečnosti, jež byly podkladem pro rozhodnutí, a jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Správní orgán I. stupně v odůvodnění musí reagovat na námítky, návrhy a vyjádření účastníka řízení. Z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmý skutkový a právní kontext věci, z něhož správní orgán I. stupně vycházel. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo*

vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004)“.

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je správní orgán I. stupně vázán právním názorem vyjádřeným odvolacím (rozkladovým) správním orgánem.

Na základě výše uvedených skutečností jsem v souladu s § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu